

les set claus

La xicota andorrana

NÚRIA VÁZQUEZ TARRÉS

La setmana passada, un diari andorrà es feia ressò d'una notícia publicada al *Mundo Deportivo* sobre les vacances romàntiques d'un jugador del Barça, Arthur Melo, a Roma. Un aspecte rellevant de la notícia i que apareix als dos titulars és que l'escapada ha estat amb la "nòvia andorrana", una construcció sintàctica si més no curiosa. L'ús d'un adjectiu com a complement del nom s'utilitza per expressar una qualitat que permet distingir aquella entitat d'altres (no va visitar el Coliseu amb la promesa catalana ni amb la brasilera, sinó amb l'andorrana), expressar-ne una propietat contingent i que pot variar en el temps (potser més endavant hi va amb la parella catalana o la brasilera!) o bé destacar una qualitat inherent prou significativa per arribar a modificar el nom (en què deu ser diferent una xicota andorrana d'una catalana o brasilera?). Més enllà de la sintaxi, el titular reflecteix la facilitat per convertir en notícia fets irrelevants i la sistemàtica cosificació de la

SAPIOSEXUAL DESCRIU LES PERSONES QUE CENTREN L'INTERÈS ERÒTIC EN LA INTEL·LIGÈNCIA

dona, que ja no té ni nom.

A la web del mateix diari esportiu, una notícia destaca que el músic Mark Ronson ha confessat "obertament que és sapiosexual". Amb la lectura, n'hi ha per sucra-hi pa! Descrivi la confessió de Ronson com a "sorprenent" i avança que aquesta "increïble revelació" marcarà tendència perquè molts seran a partir d'ara els nous "adeptes" a la sapiosexualitat, descrita a la notícia com una "orientació".

Per qui desconegi el significat, el neologisme *sapiosexual* descriu les persones que centren l'interès eròtic en la intel·ligència i se senten atrets pel talent i l'enginy més que no pas pels atributs físics. És una paraula composta que inclou el prefix llatí *sapio*, intel·ligent, astut o savi, que també trobem en el nom biològic de l'espècie humana, *homo sapiens*. Les paraules, com les espècies, evolucionen. Ara bé, no tothom va al mateix ritme. Gràcies, Ronson, i que comenci la revolució sapiosexual!

la tribuna

Desenclavament del Principat (I)

Totes les propostes publicades recentment per ajudar a trobar la millor solució al problema de l'aïllament geogràfic en què estem inserits són lloables

ÒSCAR RIBAS REIG

Excap de Govern

Darrerament s'han publicat en els mitjans de comunicació diferents alternatives per ajudar a trobar la millor solució al problema de l'aïllament geogràfic en què estem inserits. Crec que totes les propostes publicades són lloables, la qual cosa indica un interès per trobar-hi solucions sigui per via aèria o terrestre: aeroport, ferrocarril i carreteres.

He interpretat que la intenció dels autors és posar-les a debat públic. És amb aquest esperit que em permeto participar en aquest debat, explicitant la meua opinió personal. El meu article no té cap altre objectiu.

Començaré manifestant els meus dubtes sobre la viabilitat de bastir un aeroport dintre les nostres fronteres. La proposta encetada per la Cambra de Co-

UN AEROPORT DINS DEL PAÍS ÉS DIFÍCIL D'ASSOLIR PERQUÈ ÉS POLÍTICAMENT IMPOSSIBLE

merç amb participació del nostre Govern he de dir que per a mi és difícil d'assolir. No perquè no sigui tècnicament viable, sinó perquè crec que és políticament impossible. En el meu record, en els darrers trenta anys s'han fets tres estudis. El primer l'any 1975, per tècnics aeronàutics del Govern francès facilitats pel Copríncep. El segon essent cap de Govern Josep Pintat Solans, a la segona meitat dels anys vuitanta, a demanda del Govern, per la companyia suïssa Swisair, i el darrer l'encarregat pel Govern presidit per Albert Pintat. El primer, com a conseller general en vaig tenir ampli coneixement, el segon oralment per tractar-lo directament amb l'aleshores cap

de Govern. Del tercer, n'ignoro totalment el contingut.

Els dos primers, el de la dècada dels anys setanta i la segona part dels anys vuitanta, no van tenir més recorregut per l'oposició dels consellers generals de la parròquia de Sant Julià (dels quals jo formava part) i els consellers d'Andorra la Vella, Escaldes i Encamp. Els dos estudis ja ens indicaven que tècnicament és possible un aeroport a la Rabassa i l'altre cobrint el llac d'Engolasters. Personalment no dubto que també sigui tècnicament possible a Envalira. Però, repetixo, el problema no és tècnic, sinó polític. No hem pogut materialitzar encara, per l'oposició de la ciutadania, la construcció d'un heliport en diferents enclavaments proposats, la qual cosa fa pensar raonablement que no podrà tirar endavant un aeroport per a aeronaus de gran capacitat sense el consentiment majoritari dels ciutadans propers a la zona.

Una altra complicació per a la seva rendibilitat econòmica és el fet a considerar que estem en règim d'unió duanera amb la UE. Per tant, si l'esperança és que la importació de mercaderies pot ajudar a la seva rendibilitat, no serà competitiu econòmicament amb el transport terrestre, ja que la fiscalitat serà la mateixa per terra que per aire. I per últim s'ha de tenir present que no formem part del tractat de l'espai Schengen, un altre escull, si bé aquest té solució. Això vol dir que els passatgers extracomunitaris que ens visitin necessitaran un visat Schengen per accedir a França o a Espanya des d'Andorra.

Per últim, queda la reflexió sobre el finançament de la construcció i el manteniment. S'ha avançat que possiblement es poden trobar recursos provinents de la Xina. És possible. Ara bé, hi ha dubtes que la UE accepti sense rebolcar-se, que el control

d'una estructura estratègica, al bell mig del territori europeu, sigui controlada des de la República Popular de la Xina. Aquesta ja té el control del port marítim del Pireu a Grècia, i la UE té innombrables dificultats per impedir que aquest control s'estengui als altres ports del Mediterrani com són Gènova, Marsella, Barcelona i València. En aquest cas la possible dificultat també serà política.

Que quedi constància que m'agradaria que aquestes encara hipotètiques dificultats s'esvaïssin, i que un aeroport dintre les valls fos políticament i econòmicament viable, ja que tècnicament ja ho és.

He llegit que un jove presenta una idea de comunicació ferroviària d'Andorra amb Puigcerdà. Fa anys s'havia llançat la idea d'una comunicació amb la Poble de Segur, al Pallars. Són possibilitats a estudiar. Cal felicitar el ponent per la idea i l'estudi.

La Fòbia

► SARA BAAMRI_1ère PRO comerç
LYCÉE COMTE DE FOIX
(Edició 2018-2019)

Hi ha persones que tenen fòbies molt estranyes, jo soc bananòfob. Tinc fòbia als plàtans. De petita no els podia menjar i ara només de veure'n un puc plorar si realment el tinc a prop. Fins i tot em marejo si en sento l'olor i puc arribar a vomitar. Per a mi és una reacció normal, però no som gaire gent els que tenim bananòfòbia. Penso que la meua fòbia em ve causada per la mare, perquè li encantaven els plàtans quan estava embarassada de mi i sempre en menjava; per això suposo que aquest disgust va començar abans del meu naixement. No sé si és una malaltia que es pot curar, però tampoc no em molesta gaire no menjar plàtans.

ANDORRA TELECOM

Concurs de microrelats organitzat pel ministeri d'Educació i el Diari d'Andorra entre els escolars dels tres sistemes educatius. Les narracions poden també llegir-se i votar-se al web www.diariandorra.ad/e640

Feliç dia de la mort!

► IMAN BELAFKIH BOUZZATI_1ère PRO comerç
LYCÉE COMTE DE FOIX
(Edició 2018-2019)

Un dia vaig anar de festa, m'ho vaig passar molt bé però vaig anar a dormir molt tard. L'endemà em vaig despertar molt cansada i amb molta por perquè somiava que em mataven. Des d'aquell dia que somio el mateix, però em moro de moltes maneres diferents. Començo a malfiar i pensar que ja no és un somni i que m'està passant de veritat. De fet em fa mal la cama i aquesta nit he somiat que me la tallaven. Cada nit intento matar el meu assassí però cada vegada que ho intento em torno a despertar, i a la nit torno a somiar el mateix. Aquesta nit ho he aconseguit, l'he agafat de sorpresa i l'he enxampat... com és que no em puc despertar?